

על הפיריטונאיות קלת-הנוצה

הורגלנו משכבר כתיירים בעל-רנפיש ופה המרסרפים אנב טיפה קלילה על פני השטחים העליונים של חיינו ומציצים לפום ריהוטא במערכת-הענינים שלנו על מנת לישב אחר כך בהתחבת-הרעת לשולחן-הכתיבה ולהוציא את נורדינגו במיסרא פסקנית שבפליטת-קילטום אחת. למרנו שלא להתרעם על העם הזוהי הזה המתגלגל לאהלנו לשעה קלה ונוטל רשות לעצמו להשיא לנו את עציותיו הטובות והחזוכמות או להריק על ראשינו את צלוחיות-תוכחתו ומוסרו. נורה היא שיצאה מפי הנכורה, שנהיה בחינת אוביקט המוצג לראות לכל אנשי-העם הבאים לראות בנו מהרה-רירי-לבם וצריך, כנראה, לקבל את היסורין באהבה...

הנה נזרם לכאן מבקרי-האמנות הנרמני הירוע מאיר-נריפה ועשה במחיצתנו ימים מספר ונזרז להעלות את הנינו על עמרי-הפראנקפורטער צייטונגי ורשם רברים העשויים לעורר תמיהה רבה. הוא מודה, שבא לא רק לשם הענין היהודי, הרי יש גם נחלת-קדושים היפה להסתכלותי ולמחקרו של איש האמנות ויש גם תפארת-הנפק המרהיבה את העין וסוף-סוף גם עצמי הקדושה החופפת על הארץ העתיקה אינה מלתא וזרתא. אולם אנב אורחא מתחקה הוא גם על ארחות-ישראל בארץ הקטנה הזאת, בפרט לאחר שהקול קיש בכבודו וכעצמו. התקין לו תכנית, אשר על פיה

אפשר להכיר את הציונות סימורה במשך שמונה ימים באכטוסובילי.

אילו השכיל סחבר הסאמר שלא לחרוג מסמנרתו האמנותית ולא היה סופיע כפוסק לבנין-עם ודרכי, לא היתה כל טינא בלבנו. מה לנו אם מבקר אמנות מהלך בחוצות-חיפה ולנגד עינו מנצנצים נוסעי-הצלב, או כשיהודי-ירושלים נראים לו בזיר האיקונין של דמויות רמבראנדטיות, או בכואו למנות בכני-ישראל את המים הקשה, שלא חקקו זכרון-ראשונים באבני-נוזי? מה איכפת לנו, אם העברי הצעיר הודיע את שדהו מוכיר למבקרנו את ון-נינג? ברם התייר רגן לא הסתפק בכך, הוא נותן גם את לבו בדברים, הירושים מעט בקיאות, יחס נאמן ודרך-ארץ במני חיי הנפש של הזולת.

תארו לנפשכם בעלי-פרצופים טעוני משקפים האוחזים במעדר או ננרים אחרי הסחרשה או סוטלים על ענלת-הציר או מתנהלים לרגל הבהמה, מחזה סוזר של יומאדי-פנראי. — הפליאה אינה חדשה ביותר ונתקלו בה הרבה מאנשי-הזר ונב אצלם נייער רמקסיק, היוכלו אנשים, שהחוששתם ונטיותיהם כפחות להיות אירופאית. להתערות במורה... ולהיות אמרים בסורה? לא, לא א-דים, אלא בני-כרך שנתאכזו? — השאלות ישנות-נושנות ונב התשובה שניתנה בתמצית-הרם. אינה מתמול-שלשום, ומעין תמימות מזרקת סבן השיטין בשעה שהמ-

חבר מקיש, כנראה, מתכונתו האינטלינגטית הצרופה ופוסל יהודים יודעי ספר לשיבת-קבע בסורה ולעבודה, ובאמת: סגן ידע להעריך את ההתאמצות העצומה, שנעשתה לשם התגברות על הפקאוקים הללו וכיצר ובלט לעינו הישי הסמשי הנסצא בעין, אם — לפי דעתו — עצם-הסעל מיותר לגמרי? האם דרוש הדבר? לשם מה? בשביל מי ולמה? הלא עם נצנוץ-ההדהור, שהספעל הזה עתיד לרצליח, מרתנים אבריו: נניח, שהמהגרים ילכו הלך ורב כמו שזנים והיהודים כאי יתפכו לאוסה מסודרת מסש, עצם הרעיון מבעית, או אז יצטרף ל-38 האומות, שכל אחת מהן יורדת לחיי-החברתה, הסספר '34 — ובכן: השאי-מה והרצון של עם צמא-הרות אינם בעיני המבקר הנכבד אלא מעין מספר שעל נבו תמונה הסרורה וערוכה באיזה קילקציה וכל הקרבנות, האנרטיה והמתיחות ש-מרוצפי העליה של מיטבי-הנייער העברי אינם אלא רבוי של שזנים, כי מה לו למבקר אמנות ולפרפוריה של אוסה מחופת-נורל הנאבכת על פדותה, קיומה וניבה?

צריך היה לשער, כי אדם, שטעינו נתונים כיופי של מעלה, אין אזנו אאוסה מפני הקסם השורה על תחית-השפה שריר טטים בה צלילים עזים של גוע קדום והוא יבין מה שניא רצון נאוי-תו של עם שהעלה את לשונו משמט-הירות וקדם עליה בשר ונידים ונפח בה דוח-חיים, הוא מודה, כי השפה העברית היתה נחשבת בעינו מעין

סנסקריט, ששכקה חיים לכל חי וחסלי, אולם הוא מסיף: גם השפה העברית אינה צריכה להרהיב אותנו, כל עוד לא יושטעו בה דברים שלא הוגדו כלשון אחרת, אכן הטא נדול מנשוא חטאה השפה שהתנערה מעפיה, שלא באה לבקש לעצמה היתר ספי הסבקר שלנו ולא התחייבה כופר-ההיתר הזה להביע גדולות ונצרות, ששום און לא זבתה לשמוע כאלה...

מאיר-נריפה קובע גם הלכות כמסכת-ההתישבות, ההתישבות של משפחה אחת ואמרייה עולה כ-700 ליום, באותו הסכום אפשר לקנות ציורי-מים של ציואן, הקבלה נאנית באמת! אסור לחשוב, כמה תעשיות קואופרטיביות אפשר ליסר במכוסים אלה באירופה וכמה מחוסרי-עבודה אפשר לישב בפוסרן, אזור ככלל להרבות במחשבה, — ובכן: האדרת-הקואופראציה באירופה — אדרבא ואדרבא, אולם התאחותו של עם שסוע ונטול קרקע — לאו?

אם שואלים את הארונים באכסקר-טיבה על האנשים, שיאכלסו את הקרקע עות שנקנו, עונים: בוא יבואו, כלום צריך להוכיח עוד כמה כקיותו רפופה אם נדמה לו, שהנהלה הציונית שיכסת על שטחי-קרקעות נרכשים ורחבי-דים ומטחינה ליהודים, שיבואו מתפוצות הנורה לעבדם ולשטרם? מים אין ה-Schöngeist הזה חייב לדעת על הדעב לזרת-אדמה נוספת ומה ידע על צפיהם של אלפים לדבישה קרקעית חדשה? אולם לכתוב בכל העולה

על הרוח — מותר ומותר, בפרט כשהוא מעיד על עצמו, שהיה מעורב עם הקולי קיש, הנס כהן ואנשי האכסקוטיבי... בדרך כלל משעם אותו החומר הנסי הזה: שוב חקלאות ושוב נידול-בקרי, משטעים דברים יכשים... שוב דבר שבמש-קפים, תמיד ותדר חקלאות ונידול בקר... פרקים מרגיזה היכושית הזו את העצבים, כנראה, מוטב ונח להיות מצוי אצל האנדר-טאות והכר הסצורה, שאינם מצריכים את הטאל המשעם בעניני-חולין של נכסי-בראשית ופרנסה בכבוד ועל-כפים ולחם-יום, שוב חקלאות, שוב נידול-בקר — הלא אין כאן תיספת-קיום ואיו פרובלימה אמנותית ערשילאית וקלת-רגלים...

גם בדאנה ובחדרה לרוד ההילך ונדל, הסתכלות ביהוד בקבוצות — (וכורה עינו הצרה של אופנהייטר) — מנלה הוא פנים שלא כהלכה והרנשתו האסתטית אינה מוחה בידו מלהסיל דופי, הילד הוא כליל תפארתה של הקבוצה... הדרת האחרונה, כטעם עבודת-גלולים, — לכשסתלקים ההר רים מעל-יוסם נכנסים הם אצל ילדיהם פטורים פרוח רעה, בצלילות וזך, כזאת יעשה הבורני באמנות — הקבוצה ועבודת-האלילים הלבונית ליד לר נובעות מסקרו של ישראל.

אולם הסחבר הוא גם תבעני ואין לבו שלם עם חברי-הקבוצות, מפני שלא ראו להכניסו לעצמ-הרגו וההתפתחות הפני-טית, כרצון עזים בעניני-השקאה ונקח

ובשאלת-הקבוצה והמושב, ברם משמיעים לדברים שבפנים, סיד ששתרכב מבטם על השעונים שעל פרקי-היד, תמיד חוזרת וננעצת אותה ההצצה — לא די להם, לאדר-נים הללו, שהרשה להם לרפרק על נבי השטחים, לא, צריכים הם לרוש את רישם גם לפני ולפנים של האוהל, פעם ניתות ספיו מיסרא גלויות-לב: קסעא-קסעא נייער כי געל-נפש, מה לי ולכל הענין הזה? מוטב היה באמת, אלולא הסריח המבקר הנכבד את נפשו הכבודה הסולדת ובוחלת מפני השאלות ההיוניות של אוסה הנלחמת על אסת-קרקע בסולרת.

בהערתה של מערכת ה-פראנקפורטער צייטונגי הקוהמת למאמר הנידון נאמר: שיש משום ענין לראות בעמדתו הספקנית של סופר — השוקר על המחשבה האירופאית — לנבי הספעל האידואולוגי של הנוער העברי בארץ-ישראל — נורה ולא נבוש: לא ידענו, כי טבע-המסקנות מחויב שיהא נובע מחוסי-בקיאות ואי-העמקה, כשם שלא ידענו, שמרובה של המחשבה האירוד-פאית להסתפק בהסתכלות רפרטנית תוך כדי ביטול והשטחה.

בעלי-הטאמר מציינ את הספעל הציוני כבולטום של החמגן שבאוויר ליהפך לצלור חית של מי-סלצרי, כלום אין ההנדה הזו הבאה לשמש הנדרה לתנועה עממית גדולה — נאה ויאה לאומרה?